

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: **O. N.**
právně zastoupena Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
se sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2018, č. j. OAM-975/ZA-ZA11-K03-2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán vydal dne 10. 9. 2018 rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný po provedeném řízení dospěl k závěru, že u žalobkyně nejsou naplněny žádné důvody, pro které by jí měla být udělena mezinárodní ochrana.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, zatížené vadou nesprávného právního posouzení. Žalobkyně byla nucena opustit svoji rodnou zemi z důvodu opakovaných fyzických a psychických útoků, které přicházely od jejích příbuzných. Kruté chování rodiny zapříčinil fakt, že její manžel je křesťan negroidní rasy, zatímco celá rodina je muslimského vyznání. Správní orgán opakovaně zpochybňuje vědomí žalobkyně o netoleranci sňatku muslimky a nemuslima. Manželství uzavřeli v Ghaně, v rodné zemi manžela, avšak poté sama požádala o registraci manželství v Alžírsku, které sňatek uznalo. Pokud by mělo být manželství uzavřeno v Alžírsku, musel by neobčan Alžírsko dodat potvrzení o konverzi na islám. Žalobkyně neřekla svojí rodině o manželově skutečném vyznání, tajila to. Od počátku vztahu musela čelit averzi vůči manželově rase, přesto, že ji sami rodiče požádali, aby společně žili v jejich domě. Žalobkyně v žalobě poukázala na internetové zdroje, týkající se aktuální situace v její zemi původu, vztahující se k pronásledování křesťanů.
3. Dle žalobkyně se žalovaný nedostatečně zabýval hodnocením situace pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně několik let prožívala nelidské a kruté zacházení od jejích bratrů. Ti ji bili a nutili k rozvodu, rodina před ní zamykala jídlo, hrozili jí smrtí, vše z důvodu nesnášenlivosti k jejímu manželovi. Žalobkyně uvedla, že u policie v Alžírsku je velká korupce, přesto bratra udala poté, co ji zbil tak, že potratila. Policie se případem nechtěla zabývat. Pomoc a ochrana jí poskytnuta nebyla.
4. Správní orgán se dále nesprávně zabýval posouzením zdravotního stavu žalobkyně při posuzování důvodů pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně trpí syndromem depresivní úzkosti již od roku 2016 a potřebuje dlouhodobou zdravotní péči. Žalobkyně se s manželem snaží o dítě cestou asistované reprodukce. Návrat do Alžírsko by pro žalobkyni znamenal prudké zhoršení zdravotního stavu a mohl by vést k vážné a trvalé újmě na zdraví.
5. Žalovaný se dostatečně nezabýval možností udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Faktická nutnost vycestování žalobkyně by se dostala do rozporu s mezinárodními závazky ČR, neboť by jeho uskutečněním došlo k porušení čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
6. Žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě ze dne 2. 11. 2018 vyslovil žalovaný nesouhlas s jejím obsahem a považoval ji za nedůvodnou. Poukázal na to, že žalobní námitky jsou v rovině opakování skutkové argumentace použité ve správním řízení, avšak bez jakéhokoli hmotněprávního přesahu. Pokud jde o obavu žalobkyně z pronásledování ze strany příslušníků její rodiny, nelze to považovat za pronásledování z důvodu uvedeného v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. To správní orgán žalobkyni podrobně vysvětlil zejména na stranách 6 až 8 napadeného rozhodnutí, kde podrobně vyložil, že ohrožování ze strany její rodiny, která nesouhlasila s tím, že si coby muslimka vzala křesťana a z tohoto důvodu jí slovně i fyzicky napadala, by za pronásledování mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda v případě odmítnutí veřejné moci

poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů, uvedených v § 12 zákona o azylu (viz obsah rozsudku NSS v Brně č. j. 4 Azs 185/2004 ze dne 13. 9. 2004). K takovému závěru však správní orgán ani nemohl dospět, jelikož žalobkyně se na příslušné orgány podle své výpovědi nikdy neobrátila, vše řešila vyhýbáním se příbuzným, aby ke konfliktům vůbec nedošlo, a to i přesto, že k negativnímu jednání mělo docházet několik let. Správní orgán se v této souvislosti vypořádal i s nevěrohodností části výpovědi žalobkyně.

8. Pokud jde o námitku, že měl být žalobkyni udělen humanitární azyl, a to zejména s ohledem na zdravotní stav stran problémů s těhotenstvím, sděluje k tomu žalovaný, že tuto skutkovou novotu žalobkyně uvádí poprvé až v žalobě, a ohledně ostatních sdělených skutečností učinil správní orgán řádnou správní úvahu a důvody pro udělení humanitárního azylu u žalobkyně neshledal (viz strana 8 napadeného rozhodnutí), stejně jako pro udělení doplňkové ochrany.
9. Z uvedených důvodů žalovaný trvá na zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu, v kontextu s žalobními námitkami, pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům. Soud věc rozhodoval bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyně přiletěla do České republiky se svým manželem dne 28. 10. 2017, v ČR již byli v dubnu a v říjnu 2017. Při poskytnutí údajů k žádosti žalobkyně sdělila, že je v pořádku, jen ji trochu trápí žaludek a prodělala gynekologickou operaci. V zemi původu má problém kvůli tomu, že její manžel je černoch. Jiný důvod žádosti neuvedla.
12. Při pohovoru dne 28. 11. 2017 žalobkyně upřesnila, že žila v domě rodičů, ostatní sourozenci dům opustili. Když se vdala, požádali ji rodiče, aby zůstala s nimi v domě. Žila tam se svým manželem, brali se v roce 2012, od ledna 2013 bydleli spolu. Ze strany jejích rodičů přicházel rasismus vůči jejímu muži, byli proti tomu, že je černoch. Bratři chodili denně k nim domů a nutili ji, aby se rozvedla. Pokud odmítala, chtěli, aby odešla z domu. Začalo to již v roce 2013, to ještě pracovala a byla nezávislá, ale bratři ji poté začali pomlouvat, že si vzala křesťana, takže jí ubývalo klientů. Manžel poté zkusil pracovat v jiném městě, ale situace se opakovala. Proto odešel v roce 2016 do Ghany, kde si žalobkyně požádala o vízum. V té době na ni bratr vytáhl nůž a vyhrožoval jí. V Ghaně měl však její manžel incident se svým bratrancem a rodina jej pak hledala, proto musel v červnu 2016 odjet. Vrátil se do Alžírsku, v dubnu 2017 vycestovali do ČR kvůli vyšetření na klinice umělého oplodnění. Po návratu se jí podařilo otěhotnět, ale po napadení od bratra potratila. Poté se rozhodli k definitivnímu odchodu. Incident sice ohlásila na policii, ale když tam zjistili, o co jde, nezabývali se tím. Je tam velká korupce. Až do října 2017 jinak žili v domě rodičů žalobkyně. Žalobkyně uvedla, že jsou v Alžírsku oblasti, kde jsou křesťanské minority, asi v hlavním městě. Křesťané tam ale nejsou akceptováni, svou víru vyznávají potají. Z návratu do Ghany má její manžel strach, neboť ho tam rodina hledá.

13. Správní spis obsahuje též kopii oddacího listu ze dne 11. 12. 2012, dále Zprávy Ministerstva vnitra ČR – Alžírsko – výroční zpráva Human Rights Watch 2018, Výroční zprávu Amnesty International 2018 týkající se Alžírsko, Zprávu o dodržování lidských práv v roce 2017 od Ministerstva zahraničních věcí USA.
14. S podklady pro rozhodnutí ve věci byla žalobkyně seznámena dne 8. 6. 2018. Žalobkyně se k podkladům nechtěla vyjádřit, nedoplnila žádné vlastní.
15. Předmětem tohoto soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobkyně není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobkyně v žalobě proti rozhodnutí žalovaného označila za hlavní důvod žádosti problémy s její rodinou kvůli vyznání a rase jejího manžela. Konkrétně namítala nedostatečné posouzení podmínek postupu dle 12 písm. b), § 14 zákona o azylu a dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
16. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
17. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
18. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
19. Krajský soud po prostudování správního spisu přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. To ostatně ani žadatelka netvrdila.
20. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobkyní uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny shora pod písm. b) cit. ustanovení. Nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů, upravených v zákoně o azylu. Soud nezpochybňuje obtíže, které má žalobkyně v zemi původu se svojí rodinou. Popisované zážitky jsou sice politováníhodné, nicméně nikoli azylově relevantní. Z výpovědi

žalobkyně, podané u správního orgánu vyplynulo, že má žalobkyně možnost z domu rodičů se odstěhovat (k čemuž se ostatně rozhodla i v okamžiku vycestování ze země se záměrem trvalosti), soud v tomto ohledu sdílí úvahy správního orgánu o tom, proč tak žalobkyně neučinila již dávno, pokud situaci popisovala jako kruté a nelidské zacházení. Zejména v období po udaném potratu z důvodu napadení bratrem žalobkyně bylo na místě jakékoli přesídlení. Žalobkyně nicméně uvedla, že i poté zůstala v rodném domě. Správní orgán v napadeném rozhodnutí podrobně popsal své úvahy (viz str. 6,7) týkající se pravdivosti výpovědi žalobkyně a též poukázal na časový nesoulad doby podání žádosti o vízum, překladu oddacího listu a údajného napadení. Rovněž nebyly opomenuty ani nesrovnalosti ve výpovědi žalobkyně a jejího manžela, který také žádal o mezinárodní ochranu. K tomu se žalobkyně v žalobě nevyjádřila. K uvedeným odkazům na internetové články, které žalobkyně v žalobě uvádí, soud konstatuje, že tyto se týkají situace křesťanů a jsou tak relevantní v řízení jejího manžela, jehož žádost byla správním orgánem (a následně též soudem) posuzována odděleně. Žalobkyně sama pronásledování na základě náboženství či rasy vystavena nebyla.

21. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobkyně ničeho nenamítala.
22. Pokud jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval individuální situací žalobkyně ve vztahu k udělení této formy azylu, neshledal však opodstatněnost pro jeho udělení. I z údajů, které uvedla žalobkyně při pohovoru před správním orgánem lze seznat, že měla původně v plánu v České republice pracovat a vydělávat si, nikoli přímo žádat o azyl. Tomu odpovídá též prodleva mezi jejím příletem do ČR a žádostí o mezinárodní ochranu. Správní orgán posoudil práceschopnost žalobkyně dle jí tvrzených informací, proti čemuž soud nemá námitek. Žalobkyně nepředložila správnímu orgánu žádné lékařské zprávy, ač tak učinit mohla již ve správním řízení. Pokud jde o namítané špatné sociální a ekonomické zázemí žalobkyně v jejím rodném domě, toto není ani azylově relevantní důvod, ani důvod pro udělení humanitárního azylu. Žalobkyně má možnost z rodného domu se odstěhovat, jak ostatně měla v úmyslu již dříve při záměru stěhování se do Ghany za manželem či nyní při pobytu v ČR.
23. K argumentaci žalobkyně o zhoršení jejího zdravotního stavu v zemi původu soud uvádí, že situace žalobkyně nedosahuje takové intenzity, aby bylo možné udělit žalobkyni doplňkovou ochranu z důvodu zvláštního zřetele spočívajícího v jejím zdravotním stavu. Pouhý fakt, že v zemi původu je zdravotnická péče na nižší úrovni než v České republice, nepostačuje k udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud k tomu odkazuje na judikaturu ESLP, který ve věci Paposhvili v. Belgie [2016] dospěl k závěru, že pod „velmi výjimečné případy“, ve kterých článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod znemožňuje vyhoštění, lze podřadit pouze vyhošťování vážně nemocné osoby, u níž závažné důvody zakládají domněnku, že ačkoliv není v bezprostředním ohrožení života, nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v přijímající zemi představuje riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu, vedoucího

k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života. Je zřejmé, že nastoleným kritériím případ žalobkyně nevyhovuje.

24. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
25. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
26. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 9 až 11 napadeného rozhodnutí. Krajský soud souhlasí se závěrem správního orgánu, že žalobkyni nehrozí v případě návratu do vlasti přímé a beprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. V případě žalobkyně jde o negativní chování rodiny, kterému se však žalobkyně mohla bránit, a to buď vnitřním přesídlením, či přestěhováním do země původu jejího manžela (kdykoli dříve, než vznikly jejich obavy o pronásledování manžela). Problémy, se kterými se žalobkyně potýkala, trvaly dle jejího tvrzení několik let, avšak v pohybu ji nikdo neomezoval. Argument, že i po svatbě byla rodiči požádána, aby bydlela s nimi v domě, soud považuje za nezpůsobilý k závěru, že žalobkyně neměla (a nemá) jinou volbu. Tím spíš, že v rodném domě se žalobkyně potýkala s příkořím, které popisovala, nelze předpokládat, že by se do této domácnosti vrátila, tedy že by i nadále byla vystavována negativnímu chování rodiny.
27. Přestože se žalobkyně domáhala přezkumu důvodů neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d), krajský soud okolnosti pro udělení doplňkové ochrany v projednávané věci neshledal.
28. Krajský soud po zhodnocení informací poskytnutých žalobkyní, posouzení doby a motivu jejího odchodu z vlasti, důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů, upravených § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nutno přisvědčit žalovanému, který z judikatury Evropského soudu pro lidská práva dovodil, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť aby bylo možné aplikovat uvedený článek, musí hrozba nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu dosáhnout určitého (mimořádného) stupně úrovně, jejíž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V projednávaném

případě však takové důvody (reálné a bezprostředně hrozící) shledat dle názoru soudu nelze, jak už soud výše vyložil.

29. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně.
30. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobkyně žádné důvody neuváděla a žalobní námitky nevznesla.
31. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobkyni nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu).
32. Všechny výše uvedené skutečnosti soud hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a byla proto soudem v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

V. Náklady řízení

33. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. února 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně